

Arrest

nr. 243 971 van 13 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2020 met refertenummer 91189.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2019 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Er bestaan nog steeds ernstige twijfels over de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. De Belgische asielinstanties stellen zich vragen bij de geloofwaardigheid van betrokkene in het algemeen. De botscan wees reeds uit dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Het leeftijdsonderzoek leverde namelijk een sterk verschillend resultaat op. Betrokkene legde ongeloofwaardige verklaringen af over zijn leeftijd. Betrokkene legt een paspoort voor met een geboortedatum die niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum 02.04.1998 vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat hij ouder is. Het is dus niet mogelijk dat betrokkene in 1998 geboren is. Afgaansse documenten worden vaak vervalst of worden op onrechtmatige wijze bekomen. Er zijn buiten Afghanistan Afgaansse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Deze aanvraag tot machtiging om verblijf kan dan ook niet anders dan onontvankelijk worden verklaard gezien de identiteit van betrokkene onzeker is (RVV nr. 4.623 nr. 10.12.2007).”

1.3. Op 18 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/06/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/10/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretisch betoog zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"(...) 5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is, omdat zijn identiteit onzeker zou zijn.

Hierbij wordt kortweg verwezen naar de eerder gevoerde procedure m.b.t. het verzoek om internationale bescherming:

"Er bestaan nog steeds ernstige twijfels over de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. De Belgische asielinstanties stellen zich vragen bij de geloofwaardigheid van betrokkene in het algemeen. De botscan wees reeds uit dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Het leeftijdsonderzoek leverde namelijk een sterk verschillend resultaat op. Betrokkene legde ongeloofwaardige verklaringen af over zijn leeftijd. Betrokkene legt een paspoort voor met een geboortedatum die niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum 02.04.1998 vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat hij ouder is. Het is dus niet mogelijk dat betrokkene in 1998 geboren is. Afghaanse documenten worden vaak vervalst of worden op onrechtmatige wijze bekomen. Er zijn buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Deze aanvraag tot machtiging om verblijf kan dan ook niet anders dan onontvankelijk worden verklaard gezien de identiteit van betrokkene onzeker is. "

Uit dergelijke bewoording blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij geen nieuw onderzoek heeft gevoerd, en zich volledig baseert op de vaststellingen die werden gedaan door de asielinstanties (jaren geleden) in het kader van het verzoek tot internationale bescherming.

Dit op zichzelf vormt reeds een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

In het kader van voornoemde asielprocedure toonde verzoeker, aan de hand van zijn paspoort en een op eigen initiatief gevoerd leeftijdsonderzoek, aan dat hij wel degelijk zo oud is als hij beweert. Deze stukken werden evenwel niet aanvaard in graad van beroep en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde hem in het ongelijk.

Evenwel mag dit thans, bij de beoordeling van een nieuwe regularisatieaanvraag, niet terzake doen. Verwerende partij diende op afdoende wijze de vermeende onontvankelijkheid van de aanvraag te motiveren.

Zelfs al zou de identiteit en de daaraan verbonden leeftijd van verzoeker vals geweest zijn in het kader van de asielaanvraag, quod non (verzoek verwijst naar het paspoort en het toen voorgelegde leeftijdsonderzoek), mag dit er niet automatisch toe leiden dat verwerende partij de regularisatieaanvraag simpelweg afwijst met verwijzing naar de toen aangehaalde motieven.

Dit heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zélf reeds bevestigd (RvV 30 september 2016, arrest nr. 175 607 - stuk 4). In dit arrest stelde de Raad dat verwerende partij dat verwerende partij de regularisatieaanvraag niet simpelweg mag afwijzen omdat verzoeker in een eerdere asielaanvraag gelogen zou hebben over zijn naam.

Verzoeker heeft in casu de vluchtelingenstatus niet verkregen, waardoor hij nooit voordeel heeft gehaald/rechten heeft verkregen uit zijn vermeende leugen.

Bovendien is zijn ware identiteit én nationaliteit wel gekend, wat ook niet betwist wordt door verwerende partij. Daarnaast toont verwerende partij op geen enkele wijze aan dat het gebruik van een zogezegde valse leeftijd invloed zou hebben op de integratie en de duur van verzoekers verblijf in België.

De eenvoudige verwijzing naar de eerste vaststellingen in het kader van de asielaanvraag, zonder enig nieuw onderzoek en nieuwe motivering, is dan ook niet dienstig. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom thans de regularisatieaanvraag onontvankelijk is.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, door de vermeende onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag simpelweg af te wijzen met verwijzing naar de motieven uit een eerdere zonder resultaat afgesloten asielaanvraag. Er werd op geen enkele wijze concreet gemotiveerd waarom het zogezegde gebruik van een valse leeftijd tot de onontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag zou leiden.

De aanvraag diende dan ook ontvankelijk te worden verklaard, en nadien gegrond door de aangetoonde integratie van verzoeker zoals hieronder zal blijken.

6.

Zoals gezegd, is verzoeker hier in al die jaren voor de volle 100% geïntegreerd geraakt. De discussie over zijn leeftijd heeft hier geen enkele invloed op.

Verzoeker heeft deze integratie op afdoende wijze aangetoond.

Hij kwam in oktober 2015 naar België en verbleef op het ogenblik van de regularisatieaanvraag dus bijna drie jaar - en thans bijna 5 jaar (!) - in België. Tijdens deze periode doorliep hij een asielaanvraag waardoor hij op onder dekking van een oranje kaart op legale wijze in België verbleef.

Hij geraakte hier aldus geïntegreerd...

Zo heeft hij hier steeds een vast adres gehad. Hij woont thans in een huurwoning te (...) (stuk 5). Ook volgde hij de nodige Nederlandse taallessen, om zich alhier te kunnen integreren. Zo behaalde hij meerdere deelcertificaten voor de gevolgde modules bij het Centrum voor Basiseducatie Kempen (stuk 6).

Verzoeker heeft intussen de Nederlandse taal al aardig onder de knie, wat zijn integratie er alleen maar op heeft vergemakkelijkt.

Ook wat zijn werksituatie betreft, heeft verzoeker steeds initiatief genomen om aan het werk te gaan - wat hij mocht in het kader van zijn lopende asielaanvraag - om zich aldus ook op dat vlak te integreren in de maatschappij.

Zo ging hij dan ook deeltijds aan de slag als arbeider (stuk 7). Deze arbeidsovereenkomst werd evenwel afgesloten voor een bepaalde tijd en dit tot 26.08.2018.

Thans is verzoeker in het bezit van een werkbefoete, waarin wordt verklaard dat hij onmiddellijk in dienst kan treden eens zijn verblijf in België wordt geregulariseerd (stuk 8).

Verzoeker is duidelijk iemand die niet bij de pakken blijft zitten. Gelet op zijn jonge leeftijd is hij een goede werkracht die iets kan bijdragen aan onze samenleving.

Ook op sociaal vlak, is verzoeker volledig verankerd in onze samenleving.

Verzoeker brengt hiertoe getuigenverklaringen bij uit zijn naaste omgeving, waaruit duidelijk mag blijken dat verzoeker een betrouwbare persoon is (stuk 9).

Daarnaast heeft verzoeker in al die jaren dat hij in België verblijft nooit voor enige overlast gezorgd.

Hij beschikt dan ook over een blanco strafblad (stuk 10).

Verzoeker heeft ook steeds voor zichzelf gezorgd, zodat hij nooit enig beroep heeft moeten doen op het OCMW voor financiële of een andere vorm van steun (stuk 11).

Hij is tevens aangesloten bij de Christelijke Mutualiteit en bij het ACV, alwaar hij steeds tijdig zijn bijdragen voor betaald (stukken 12-13).

7.

Verzoeker heeft aldus én de buitengewone omstandigheden aangetoond die hem toelaten om de regularisatieaanvraag vanuit België in te dienen, alsook de omstandigheden die zijn integratie bewijzen.

De rechtspraak hieromtrent is duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden. Verwerende partij had rekening moeten houden met al deze elementen. Verwerende partij had aldus de regularisatieaanvraag ontvankelijk en gegrond moeten verklaren, en niet simpelweg afwijzen zoals hierboven werd uiteen gezet.

De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het huidige dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk, dan wel ongegrond is.

8.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiveringsverplichting heeft geschonden en daarnaast ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden; dat zijn leeftijd (en zijn beweerde leugen hierover) geen enkele invloed hebben op de ontvankelijkheid van zijn verzoek, noch op zijn integratie en de duur van zijn verblijf, en dat bijgevolg zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13quinqüies, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Hij verblijft reeds bijna 5 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk. Hij heeft hier immers een leven opgebouwd, terwijl hij in Afghanistan nergens een verblijf of onderkomen heeft. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Verzoeker is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het vertrouwensbeginsel schenden.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien de identiteit van de verzoekende partij onzeker is. Er wordt gemotiveerd dat er nog steeds ernstige twijfels over de door de verzoekende partij opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd bestaan, dat de Belgische asielinstanties zich vragen stellen bij de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in het algemeen, dat de botsen reeds uitwees dat zij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden, dat het leeftijdsonderzoek namelijk een sterk verschillend resultaat opleverde, dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar leeftijd, dat zij een paspoort voorlegt met een geboortedatum die niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum 2 april 1998, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat zij ouder is, dat het dus niet mogelijk is dat zij in 1998 geboren is, dat Afghaanse documenten vaak vervalst worden of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52/3, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat op 11 juni 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing werd genomen inzake het verzoek om internationale bescherming, dat op 10 oktober 2018 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en, concreet, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt eveneens gemotiveerd dat aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij, maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. *RvS* 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. *RvS* 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

2.6. *In casu* blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 23 januari 2019 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een paspoort voorlegde dat werd afgeleverd door het Afghaanse consulaat-generaal in Bonn. De in het paspoort vermelde geboortedatum van de verzoekende partij is 2 april 1998. Omtrent het paspoort stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing dat er nog steeds ernstige twijfels over de door de verzoekende partij opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd bestaan, dat de Belgische asielinstanties zich vragen stellen bij de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in het algemeen, dat de botscan reeds uitwees dat de verzoekende partij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden, dat het leeftijdsonderzoek namelijk een sterk verschillend resultaat opleverde, dat de verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar leeftijd, dat zij een paspoort voorlegt met een geboortedatum die niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum 2 april 1998, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat zij ouder is, dat het dus niet mogelijk is dat de verzoekende partij in 1998 geboren is, dat Afghaanse documenten vaak vervalst worden of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dan ook niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien de identiteit van de verzoekende partij onzeker is.

2.7. De verzoekende partij betoogt dat bij het vaststellen van het feit dat haar identiteit onzeker is, kortweg wordt verwezen naar de eerder gevoerde procedure met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming, dat zeer duidelijk uit de bewoording van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek heeft gevoerd, en zich volledig baseert op de vaststellingen die werden gedaan door de asielinstanties jaren geleden in het kader van het verzoek tot internationale bescherming, dat dit op zichzelf reeds een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting vormt, dat zij in het kader van voornoemde asielprocedure aan de hand van haar paspoort en een op eigen initiatief gevoerd leeftijdsonderzoek aantoonde dat zij wel degelijk zo oud is als zij beweert, dat deze stukken evenwel niet aanvaard werden in graad van beroep en de Raad haar in het ongelijk stelde, dat dit evenwel thans, bij de beoordeling van een nieuwe regularisatieaanvraag, niet ter zake mag doen, dat de verwerende partij op afdoende wijze de onontvankelijkheid van de aanvraag diende te motiveren, dat zelfs al zou de identiteit en de daaraan verbonden leeftijd vals geweest zijn in het kader van de asielaanvraag, *quod non*, (zij verwijst naar het paspoort en het toen voorgelegde leeftijdsonderzoek), dit er niet automatisch toe mag leiden dat de verwerende partij de regularisatieaanvraag simpelweg afwijst met verwijzing naar de toen aangehaalde motieven, dat de Raad dit zelf reeds bevestigd in een arrest waarin hij stelde dat de verwerende partij een

regularisatieaanvraag niet simpelweg mag afwijzen omdat een verzoeker in een eerdere asielaanvraag zou hebben gelogen over zijn naam, dat de verzoekende partij *in casu* de vluchtelingenstatus niet verkregen heeft, waardoor zij nooit voordeel heeft gehaald/rechten heeft verkregen uit haar vermeende leugen, dat bovendien haar ware identiteit en nationaliteit wel gekend zijn, wat ook niet betwist wordt door de verwerende partij, dat de eenvoudige verwijzing naar de eerste vaststellingen in het kader van haar asielaanvraag, zonder enig nieuw onderzoek en nieuwe motivering, dan ook niet dienstig is, dat de verwerende partij concreet had moeten motiveren waarom thans de regularisatieaanvraag onontvankelijk is, dat de verwerende partij aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden, door de vermeende onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag simpelweg af te wijzen met verwijzing naar de motieven uit een eerdere zonder resultaat afgesloten asielaanvraag, dat er op geen enkele wijze concreet gemotiveerd werd waarom het zogezegd gebruik van een valse leeftijd tot de onontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag zou leiden.

2.8. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich volledig baseert op de vaststellingen die werden gedaan door de asielinstanties jaren geleden in het kader van het onderzoek tot internationale bescherming, stelt de Raad vooreerst vast dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018 over de identiteit en de leeftijd van de verzoekende partij werd gemotiveerd als volgt:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde bij aankomst in België 17 jaar oud te zijn (DVZ, Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling, p.1 en DVZ, verklaring DVZ, p.4). U blijft ook op het CGVS volhouden dat u in 1377 bent geboren, en wijst het resultaat van de leeftijdtest van de hand (CGVS, p.4). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,895 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt immers voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. U houdt het erop dat uw vader uw geboortedatum kent (CGVS, p.4). Daarmee heeft u niet kunnen ophelderen waarom het leeftijdsonderzoek een sterk verschillend resultaat opleverde. Dat u beweert als jongeman in het dorp te hebben gewoond, naar school te zijn gegaan en met vriendjes te hebben gespeeld (CGVS, p.5,13) is in het licht van uw eigenlijke leeftijd niet geloofwaardig. In werkelijkheid was u ongeveer 22 jaar op het ogenblik dat u beweert Afghanistan te hebben verlaten, een leeftijd waarop u logischerwijze tot de beroepsgeschiedte bevolking zou horen. U bent daarmee ook geconfronteerd en blijft volharden.”

De verzoekende partij tekende tegen voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad. In zijn arrest nr. 210 740 van 10 oktober 2018 motiveerde de Raad omtrent de identiteit en de leeftijd van de verzoekende partij als volgt:

“De bestreden beslissing stelt op goede gronden vast dat verzoeker meerderjarig was op het ogenblik van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en verwijst hiervoor naar de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 9 november 2015. Indien verzoeker deze beslissing had willen aanvechten, had hij het daarvoor voorziene rechtsmiddel moeten aanwenden, namelijk een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State dat moest worden ingediend binnen de zestig dagen. Verzoeker kan de beslissing van de dienst Voogdij van 9 november 2015 dan ook niet in voorliggend beroep betwisten aan de hand van het thans bijgebrachte radiologische onderzoek (aanvullende nota, stuk 2) dat vermeldt dat werd overgegaan tot een botscan van zijn linkerhand en waaruit wordt besloten dat verzoekers skeletleeftijd ongeveer 17 jaar en 11 maanden is. Volstrekt ten overvloede volstaat een dergelijk summier leeftijdsonderzoek, dat bovendien niet werd ondertekend door de betrokken arts, op zich niet om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers algemeen gebruikelijk dat meerdere gegevens van botscans worden gekruist en het leeftijdsonderzoek waarop de dienst Voogdij zich steunde leverde een meer genuanceerde conclusie op voor verzoekers

leeftijd. Daarenboven is het niet ernstig als verzoeker thans probeert aan te tonen dat hij op basis van een botscan van zijn linkerhand meer dan tweeënhalf jaar na het vorige onderzoek, nog steeds zeventien jaar oud is zoals hij toen beweerde. Ook het door verzoeker neergelegde paspoort (aanvullende nota, stuk 2) laat niet toe om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad herhaalt het standpunt van de bestreden beslissing ook wat het paspoort betreft, namelijk dat Afghaanse documenten vaak worden vervalst of op onrechtmatige wijze bekomen worden (Landeninformatie, stuk 14, nr. 16). De informatie in het administratief dossier besluit hierover dat ook in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Omdat er al zoveel vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van verzoeker in het algemeen, straalt dit evenzeer af op de bewijswaarde van de thans voorgelegde stukken, die werden afgegeven na de bestreden beslissing.”

2.9. Waar de verzoekende partij meent dat enkel kortweg wordt verwezen naar de eerder gevoerde procedure met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming, kan zij niet gevolgd worden. Er wordt immers niet enkel kortweg verwezen naar de eerdere procedure, doch worden ook de relevante overwegingen hieruit vermeld en wordt bovendien aangaande het bij de aanvraag voorgelegde paspoort gemotiveerd waarom dit de onzekerheid betreffende de identiteit niet kan wegnemen. De verwerende partij motiveert dat nog steeds ernstige twijfels bestaan over de door haar opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Vervolgens verwijst de verwerende partij inderdaad naar het feit dat de Belgische asielinstanties zich vragen stellen bij de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in het algemeen en dat de verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar leeftijd. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de botscan uitwees dat de verzoekende partij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden, dat het leeftijdsonderzoek immers een sterk verschillend resultaat opleverde. Betreffende het door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde paspoort motiveert de verwerende partij dat de geboortedatum op dit paspoort niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum van 2 april 1998, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat de verzoekende partij ouder is. Daarnaast stelt zij ook betreffende het voorgelegde paspoort dat Afghaanse documenten vaak vervalst worden of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Het enkele feit dat wordt gewezen op een reeds eerder in de asielprocedure vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende de verklaarde leeftijd en verwezen wordt naar een leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd tijdens de asielprocedure, leidt *in casu* niet tot de vaststelling dat de verwerende partij geen (nieuw) onderzoek heeft gedaan. Immers heeft de verwerende partij, het weze herhaald, betreffende het bij de aanvraag voorgelegde paspoort geoordeeld dat de geboortedatum op dit paspoort niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum van 2 april 1998, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat de verzoekende partij ouder is en dat Afghaanse documenten vaak vervalst worden of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Het loutere feit dat de Belgische asielinstanties ook deze overwegingen hebben gemaakt, leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd.

De verzoekende partij toont daarnaast evenmin aan waarom de verwerende partij zich niet zou mogen baseren op de vaststellingen die “jaren geleden” werden gedaan in het kader van het verzoek tot internationale bescherming en, meer concreet, op het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd door de dienst voogdij op 9 november 2015, waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij ouder is dan de leeftijd die zij opgaf tijdens een asielprocedure, namelijk dat zij geboren was op 2 april 1998. De Raad wijst erop dat administratieve rechtshandelingen bekleed zijn met het “privilege du préalable” en dat zij worden geacht met de wet overeen te stemmen zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. De beslissing van de dienst voogdij van 9 november 2015, waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen als “het leeftijdsonderzoek”, werd niet aangevochten door de verzoekende partij, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij zich met de verwijzing naar de beslissing tot leeftijdsbepaling van de dienst voogdij heeft gesteund op een juridisch element dat wordt geacht met de waarheid overeen te stemmen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de identiteit van de verzoekende partij onzeker is zodat de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard.

2.10. De verzoekende partij betoogt weliswaar dat hetgeen vooraf ging in de asielprocedure thans, bij de beoordeling van een nieuwe regularisatieaanvraag, niet ter zake mag doen, doch toont hiermee opnieuw geenszins aan waarom de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar de beslissingen van de asielinstanties die reeds geoordeeld hebben over de geloofwaardigheid van de voorgehouden identiteit en leeftijd en over de betrouwbaarheid of bewijswaarde van het voorgelegde Afghaanse paspoort of naar het leeftijdsonderzoek dat blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 9 november 2015.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat zij in het kader van voornoemde asielprocedure aantoonde, aan de hand van haar paspoort en een op eigen initiatief gevoerd leeftijdsonderzoek, dat zij wel degelijk zo oud is als zij beweert, dat deze stukken niet aanvaard werden in graad van beroep voor de Raad, doch dat dit thans niet ter zake doet, dat de verwerende partij op afdoende wijze de vermeende ontvankelijkheid van haar aanvraag diende te motiveren, meent dat de verwerende partij diende te motiveren over het paspoort en het op eigen initiatief gevoerd leeftijdsonderzoek, stelt de Raad vooreerst vast dat, zoals reeds werd aangehaald, over het door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde paspoort wel degelijk werd gemotiveerd en voorts dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij het op eigen initiatief gevoerd leeftijdsonderzoek heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te motiveren. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit arrest nr. 210 740 van 10 oktober 2018 van de Raad blijkt waarom ook het op eigen initiatief gevoerd leeftijdsonderzoek niet aantoont dat zij wel degelijk zo oud is als zij beweert. Immers wordt overwogen *“Volstrekt ten overvloede volstaat een dergelijk summier leeftijdsonderzoek, dat bovendien niet werd ondertekend door de betrokken arts, op zich niet om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers algemeen gebruikelijk dat meerdere gegevens van botskans worden gekruist en het leeftijdsonderzoek waarop de dienst Voogdij zich steunde leverde een meer genuanceerde conclusie op voor verzoekers leeftijd. Daarenboven is het niet ernstig als verzoeker thans probeert aan te tonen dat hij op basis van een botskans van zijn linkerhand meer dan tweeënhalf jaar na het vorige onderzoek, nog steeds zeventien jaar oud is zoals hij toen beweerde.”*

2.11. Door te stellen dat zelfs als haar identiteit en de daaraan verbonden leeftijd vals geweest zijn in het kader van de asielaanvraag, *quod non*, dit er niet automatisch toe mag leiden dat de verwerende partij de regularisatieaanvraag simpelweg afwijst met verwijzing naar de toen aangehaalde motieven, wijst de Raad opnieuw naar voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat niet “simpelweg” werd verwezen naar de toen aangehaalde motieven. De verwerende partij heeft immers zelf de overweging gemaakt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een paspoort heeft voorgelegd met een geboortedatum die niet juist kan zijn, namelijk de geboortedatum 2 april 1998, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat zij ouder is en dat het aldus niet mogelijk is dat zij in 1998 was geboren alsook dat Afghaanse documenten vaak vervalst worden of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Er blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan, dat de verwerende partij zich niet kon baseren op het leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd door de dienst voogdij. Het loutere feit dat de asielinstanties geheel of gedeeltelijk dezelfde overwegingen hanteerden om twijfels te uiten over de identiteit en de daaraan verbonden leeftijd van de verzoekende partij, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

2.12. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad waarin gesteld werd dat de verwerende partij de regularisatieaanvraag niet simpelweg mag afwijzen omdat de verzoekende partij in een eerdere asielaanvraag gelogen zou hebben over zijn naam, benadrukt de Raad – naast de vaststelling dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben – dat *in casu* de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de identiteit van de verzoekende partij onzeker is en geenszins, minstens niet uitsluitend, omwille van haar “vermeende leugen” over haar identiteit en leeftijd tijdens de asielprocedure. Immers legde de verzoekende partij bij haar aanvraag een paspoort voor dat door de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen werd onderzocht en waarover de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat de vermelde geboortedatum niet juist kan zijn, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat zij ouder is, dat Afghaanse documenten vaak worden vervalst of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsambten verworven zijn.

2.13. Door louter te stellen dat haar ware identiteit en nationaliteit wel gekend zijn, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin de verwerende

partij stelt dat er nog steeds ernstige twijfels bestaan over de door de verzoekende partij opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, dat de verzoekende partij een paspoort voorlegt met een geboortedatum die niet juist kan zijn, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat zij ouder is, dat Afghaanse documenten vaak worden vervalst of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn, dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf dan ook niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien de identiteit van de verzoekende partij onzeker is. Immers komt het aan de verzoekende partij toe om haar identiteit te bewijzen. Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na om de ernstige twijfels over haar identiteit en de daaraan verbonden leeftijd weg te nemen. De Raad herhaalt dat uit de Memorie van Toelichting aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de machtiging tot verblijf dan ook niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden indien de identiteit van de verzoekende partij onzeker is en dat dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog wil laten uitschijnen dat enkel getwijfeld wordt over haar leeftijd, doch niet over haar identiteit en nationaliteit, gaat zij voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waar niet gesteld wordt dat er nog steeds ernstige twijfels bestaan over de door haar opgegeven leeftijd, doch wel dat er nog steeds ernstige twijfels bestaan over de door haar opgegeven identiteit en daaraan verbonden leeftijd. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat haar identiteit niet wordt betwist door de verwerende partij.

2.14. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de vluchtelingenstatus niet heeft verkregen waardoor zij nooit voordeel heeft gehaald/rechten heeft verkregen uit haar vermeende leugen, toont zij geenszins aan op welke wijze dit feit afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt de verzoekende partij in de bestreden beslissing niet tegengeworpen dat zij een voordeel heeft gehaald of rechten heeft geput uit haar vermeende leugen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat het niet aantonen van de identiteit conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel kan worden vastgesteld indien de “vermeende leugen” over de identiteit reeds eerder geleid heeft tot een voordeel of tot het verkrijgen van rechten.

2.15. Gelet op de motieven in de bestreden beslissing dat er nog steeds ernstige twijfels bestaan over de door de verzoekende partij opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, dat de verzoekende partij een paspoort voorlegt met een geboortedatum die niet juist kan zijn, vermits het leeftijdsonderzoek uitwees dat zij ouder is, dat Afghaanse documenten vaak worden vervalst of op onrechtmatige wijze worden bekomen, dat er buiten Afghanistan Afghaanse identiteitsdocumenten en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn, dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf dan ook niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien de identiteit van de verzoekende partij onzeker is, kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat op geen enkele wijze concreet wordt gemotiveerd waarom het z gezegde gebruik van een valse leeftijd tot de onontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag zou leiden. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat uit deze bepaling duidelijk blijkt dat de indiener dient te beschikken over een identiteitsdocument, waarbij in de Memorie van Toelichting aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat *“de machtiging tot verblijf (...) niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.”*

2.16. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er aldus niet in een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

2.17. De Raad herhaalt dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Nu uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat er nog steeds ernstige twijfels over de door de verzoekende partij opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd bestaan en dat de identiteit van de verzoekende partij onzeker is, diende de verwerende partij niet te onderzoeken of er *in casu* sprake was van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de verzoekende partij haar aanvraag om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België indient. De vaststelling dat de identiteit van de verzoekende partij onzeker is, volstaat immers om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Daar de aanvraag onontvankelijk is, diende de aanvraag evenmin ten gronde te worden onderzocht.

Aldus diende de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geenszins nagaan of de “zogezegde valse leeftijd” invloed had op de integratie en de duur van haar verblijf in België.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat zij hier in al die jaren voor de volle 100% geïntegreerd geraakt is, dat de discussie over haar leeftijd hier geen enkele invloed op heeft, dat zij deze integratie op afdoende wijze heeft aangetoond, dat zij in oktober 2015 naar België kwam en op het ogenblik van de regularisatieaanvraag dus bijna drie jaar – en thans bijna vijf jaar – in België verbleef, dat zij tijdens de periode een asielaanvraag doorliep waardoor zij onder dekking van een oranje kaart op legale wijze in België verbleef, dat zij hier aldus geïntegreerd geraakte, dat zij hier steeds een vast adres heeft gehad, dat zij thans in een huurwoning woont, dat zij de nodige Nederlandse taallessen volgde om zich alhier te kunnen integreren, dat zij meerdere deelcertificaten behaalde voor de gevolgde modules bij het Centrum voor Basiseducatie Kempen, dat zij intussen de Nederlands taal al aardig onder de knie heeft, wat haar integratie er alleen maar op heeft vergemakkelijkt, dat ook wat haar werksituatie betreft, zij steeds initiatief genomen heeft om aan het werk te gaan, wat zij mocht in het kader van haar lopende asielaanvraag, om zich aldus ook op dat vlak te integreren in de maatschappij, dat zij dan ook deeltijds aan de slag ging als arbeider, dat deze arbeidsovereenkomst evenwel afgesloten werd voor een bepaalde tijd en dit tot 26 augustus 2018, dat zij thans in het bezit is van een werkbeproeft waarin wordt verklaard dat zij onmiddellijk in dienst kan treden eens haar verblijf in België wordt geregulariseerd, dat zij duidelijk iemand is die niet bij de pakken blijft zitten, dat zij gelet op haar jonge leeftijd een goede werkracht is die iets kan bijdragen aan onze samenleving, dat ook op sociaal vlak, zij volledig verankerd is in onze samenleving, dat zij hiertoe getuigenverklaringen bijbrengt uit haar naaste omgeving, waaruit duidelijk mag blijken dat zij een betrouwbare persoon is, dat zij in al die jaren dat zij in België verblijft nooit voor enige overlast heeft gezorgd, dat zij over een blanco strafblad beschikt, dat zij steeds voor zichzelf gezorgd heeft zodat zij nooit enig beroep heeft moeten doen op het OCMW voor financiële of een andere vorm van steun, dat zij tevens aangesloten is bij de Christelijke Mutualiteit en bij het ACV, alwaar zij steeds tijdig haar bijdragen voor heeft betaald, dat zij aldus de buitengewone omstandigheden aangetoond heeft die haar toelaten om de regularisatieaanvraag vanuit België in te dienen, alsook de omstandigheden die haar integratie bewijzen, dat de rechtspraak hieromtrent duidelijk is, dat een lang verblijf in België wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht dient te worden zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de vraag om machtiging ten gronde, dat een ander arrest stelt dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen, dat zij bijgevolg van mening is dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dient te worden, dat de verwerende partij rekening had moeten houden met al deze elementen, dat de verwerende partij aldus de regularisatieaanvraag ontvankelijk en gegrond had moeten verklaren en niet simpelweg afwijzen zoals hierboven werd uiteen gezet, dat de beslissing getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het huidige dossier, is bijgevolg niet dienstig.

2.18. In zoverre de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening had moeten houden met het gegeven dat zij reeds bijna vijf jaar in België verblijft, dat er sprake is van een langdurig verblijf en een volledige integratie en dat zij alhier een leven heeft opgebouwd, toont zij geenszins aan waarom en op welke wijze de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn geweest. Daar waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk, dat zij hier immers een leven opgebouwd heeft, terwijl zij in Afghanistan nergens een verblijf of onderkomen heeft, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij geen

verblijf of onderkomen in Afghanistan heeft zodat zij aldus niet aantoonde dat de verwerende partij gehouden was dit in rekening te brengen bij het nemen van de bestreden beslissingen.

2.19. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat de regularisatieaanvraag ten gronde behandeld had moeten worden en dat als gevolg hiervan, tevens de bijlage 13 *quinquies*, het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze werd genomen, kan zij niet worden gevolgd. Uit het voorgaande blijkt immers dat ze geen gegrond middel aanvoert tegen de eerste bestreden beslissing waarbij haar regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Door louter voor te houden dat de tweede bestreden beslissing onredelijk en onterecht is, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Een vernietiging van de tweede bestreden beslissing dringt zich aldus evenmin op.

2.20. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. . Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER